

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 306/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JÁNSKÝ & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Štúrova 13, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/51/2022 z 27. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 14. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ústavy rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka sa ako žalobca 1 v konaní na Okresnom súde Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) domáhala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby. Okresný súd rozsudkom z 15. februára 2018 určil, že dražba nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] zapísaných na [REDAKOVANÉ], ktorých vlastníckymi boli žalobcovia, vykonaná na návrh žalovanej 1 ako navrhovateľa dražby 27. júna 2016 o 13.00 h v [REDAKOVANÉ] v budove [REDAKOVANÉ] žalovanou 2 ako dražobníkom pojatá do notárskej zápisnice notárky [REDAKOVANÉ], ktoré vydražila žalovaná 3 ako vydražiteľ, je neplatná (výrok I). V časti o určenie vlastníckeho práva žalobcov k predmetu dražby konanie zastavil (výrok II) a vyslovil, že žalobcovia majú voči všetkým žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III). Podľa okresného súdu neplatnosť dražby spôsobila absencia riadneho doručenia

zápisnice o vykonanej dražbe do vlastných rúk žalobcov a porušenie zodpovedajúcej zákonnej povinnosti dražobníka, pretože žiaden zo žalobcov sa v čase doručovania nezdržiaval v mieste trvalého bydliska a zásielku určenú do vlastných rúk prevzala za oboch žalobcov ich dcéra v pozícii len poštovej splnomocnenkyne adresátov (pričom splnomocnenie na prijímanie zásielok pošte bolo potrebné považovať vo vzťahu k súdu a analogicky tiež vo vzťahu žalobcov k dražobníkovi za neúčinné).

3. Krajský súd v Nitre (ďalej „krajský súd“) na odvolania všetkých žalovaných rozsudkom z 26. februára 2020 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vo veci samej a v časti trov konania potvrdil a žalobcom priznal voči žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vecne síce nesúhlasil so záverom okresného súdu o neplatnom doručení zápisnice o dražbe obom žalobcom, majúc za to, že tzv. poštové splnomocnenie udelené žalobkyňou 1 jej dcére bolo na platné doručenie postačujúcim, v prípade žalobcu 2 však takéto splnomocnenie absentovalo, a preto bol potrebný postup pri doručovaní tak ako pri doručovaní súdnych písomností, pri ktorom na vznik fikcie doručenia bolo potrebné preukázanie zdržiavania sa adresáta v čase a mieste doručenia (ktoré ale z doručky v spise nevyplývalo).

4. Proti rozsudku krajského súdu podali dovolania žalovaní 1 a 2 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná 2 prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), namietajúc nesprávne riešenie dosiaľ podľa nej dovolacím súdom neriešenej otázky existencie povinnosti doručiť zápisnicu o vykonanej dražbe. Oba nižšie sudy podľa nej trvali na existencii povinnosti, ktorú zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) dražobníkovi neukladá, pretože ten hovorí len o povinnosti zápisnicu odoslať, ktorú preukázateľne splnila (pominúc to, že bezpodmienečné trvanie na doručení v krátkej 5-dňovej lehote podľa § 24 ods. 7 zákona o dobrovoľných dražbách by spôsobovalo aj nesplniteľnosť podmienky, pri ktorej by už neskoršie vyzdvihnutie si zásielky privodilo porušenie povinnosti). Ďalej vytýkala nižším súdom nezaobranie sa otázkou dotknutia dražbou osoby žalobcu 2 na jeho právach.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením konanie o dovolaní žalovanej 1 zastavil, rozsudok krajského súdu z 26. februára 2020 a rozsudok okresného súdu z 15. februára 2018 v napadnutej časti vo veci samej a v časti trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a zastavil konanie proti žalovanej 1. Konštatoval, že zrušenie žalovanej 1 s likvidáciou a jej následný zánik výmazom z obchodného registra prinášajú zánik v konaní sa zúčastňujúcej strany sporu bez právneho nástupcu, a preto znemožňujú dokončenie dovolacieho konania iniciovaného už neexistujúcou právnickou osobou. Dovolacie konanie iniciované žalovanou 1 preto dovolací súd zastavil pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

6. V prípade dovolania žalovanej 2 nastoľujúceho rovnakú právnu otázku, ktorého vecnému prejednaniu nič nebránilo, dovolací súd uviedol, že ide o otázku v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neriešenú, od vyriešenia ktorej závisel napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Konštatoval, že zodpovedanie tejto otázky nižšími súdmi nemožno považovať za správne a ani zodpovedajúce zmyslu právnej úpravy. Podstatou právnej otázky, ktorá má byť zodpovedaná, je to, (i) či povinnosť dražobníka zaslať zákonom určeným osobám (medzi inými aj vlastníčkovi predmetu

dražby) zápisnicu o vykonanej dražbe možno interpretovať aj ako povinnosť zápisnicu určeným adresátom doručiť, (ii) aký charakter má lehota piatich dní počítaná odo dňa konania dražby na splnenie povinnosti, a (iii) či prípadné nedostatky v postupe podľa § 24 ods. 7 zákona o dobrovoľných dražbách môžu byť dôvodom neplatnosti dražby. Podľa najvyššieho súdu všeobecnú zákonom ustanovenú povinnosť doručiť písomnosť do vlastných rúk poštou podľa § 10 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách v kontexte s osobitnou povinnosťou dražobníka zaslať zápisnicu o vykonanej dražbe podľa § 24 ods. 7 možno vnímať nanajvýš v rovine povinnosti odosielateľa písomnosti sa postarať o riadny obsah zásielky, o jej vypravenie údajmi nevyhnutnými pre naplnenie účelu doručovania a o jej odovzdanie na poštovú prepravu (tomu, kto má doručenie realizovať, t. j. pošte alebo inému doručovateľovi spôsobilému učiniť zadosť zákonnej požiadavke na preukázateľnosť doručenia – do vlastných rúk). K charakteru lehoty piatich dní na zaslanie zápisnice o vykonanej dražbe najvyšší súd uviedol, že trvanie aj na doručení v takejto lehote by privodilo buď neživotnosť úpravy, alebo zneužívanie jej zmyslu a účelu za pomoci postupov vykazujúcich znaky obštrukcie. Možno preto konštatovať, že určenie lehoty tu má význam pre urýchlenie procesu finalizácie dražby. K dôvodu neplatnosti dražby uviedol, že proces dobrovoľnej dražby sa spravidla ukončuje udelením príklepu a okolnosti nasledujúce po samotnej dražbe majú síce svoj význam pre prípadné procesy vedúce k spochybneniu dražby ako takej, samy osebe (bez prinajmenšom jedného kvalifikovaného porušenia zákona týkajúceho sa samotnej dražby alebo jej prípravy) by však nemali spôsobovať neplatnosť dražby. Ak krajský súd dospel k opačným záverom, jeho rozhodnutie treba považovať za výsledok nesprávneho právneho posúdenia veci.

III.

Argumentácia sťažovateľky

7. Podľa sťažovateľky dovolanie žalovaného 2 nespĺňalo predpísané náležitosti podľa CSP. Namieta absenciu dovolacieho dôvodu a to, že plnomocenstvo na zastupovanie žalovaného 2 bolo datované neskôr ako samotné dovolanie. Najvyšší súd sa k týmto jej výhradám vôbec nevyjadril. Sťažovateľka poukazuje na absenciu dovolacieho dôvodu a príslušného ustanovenia CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné, tvrdí, že najvyšší súd si prípustnosť dovolania vyvodil sám z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný 2 nekonkretizoval (uvedením dátumu vydania a označenia súdu), proti ktorému rozhodnutiu dovolanie smeruje, nie je jednoznačné, kto dovolanie podal, absentuje v ňom označenie veci, o ktorú ide. Sťažovateľka poukazuje na samotný vzhlad, spôsob spísania dovolania, na jeho obsah, ktorý vzbudzuje pochybnosť o jeho spísaní advokátom. K tejto námietke absentuje zo strany najvyššieho súdu akékoľvek odôvodnenie. Dovolanie žalovaného 2 malo byť odmietnuté pre nesplnenie podmienky podľa § 429 CSP a absenciu náležitostí podľa § 428 CSP. Najvyšší súd neuviedol, prečo opísané nedostatky nepovažoval za odôvodňujúce jeho odmietnutie, a neodôvodnil ani svoje svojvoľné zrušujúce rozhodnutie, pretože neposkytol jasnú a určitú odpoveď na otázku nastolenú žalovaným 2. Napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, porušujúce princíp legality, sťažovateľkino právo na spravodlivý proces a právo vlastníť majetok.

8. Sťažovateľka polemizuje s názorom vysloveným najvyšším súdom, keď tvrdí, že hoci § 24 ods. 7 zákona o dobrovoľných dražbách obsahuje pojem „zašle“, rozumie sa tým v nadväznosti na jeho ďalšie ustanovenia doručenie jednotlivých písomností. Žalovaný 2 bol preto povinný notársku zápisnicu riadnym spôsobom doručiť, čo podľa súdov nevykonal. Okrem nedoručenia notárskej zápisnice o vykonaní dražby došlo zo strany žalovaných aj k porušeniu § 11 ods. 1 zákona

o dobrovoľných dražbách, ktoré zakotvuje miesto konania dražby. Bolo ním mesto [REDAKOVANÉ], ktoré je 173 km od miesta, kde sa nachádza dražená nehnuteľnosť ([REDAKOVANÉ]), čo z hľadiska zachovania kritéria reálnej možnosti účasti na dražbe nemožno považovať za zodpovedajúce zákonu o dobrovoľných dražbách. Porušenie aj tohto ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách založilo možnosť sťažovateľky domáhať sa určenia neplatnosti dražby (§ 21 ods. 2).

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd zrušujúce rozhodnutia najvyššieho súdu v dovolacom konaní podrobuje ústavnému prieskumu len výnimočne. K preskúmaniu kasačného rozhodnutia môže dôjsť len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich súdne konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (I. ÚS 213/2017, III. ÚS 541/2015), ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

10. V nadväznosti na uvedené právne názory ústavný súd s prihliadnutím na konkrétnu sťažnostnú argumentáciu, ktorá vo vzťahu k napadnutému uzneseniu atakuje aj právnu stránku veci (polemika s právnym názorom dovolacieho súdu k výkladu povinnosti vyplývajúcej s ustanovenia § 24 ods. 7 zákona o dobrovoľných dražbách), konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu nie sú splnené predpoklady na výnimku z už spomenutej zásady, podľa ktorej ústavný súd v rámci konania o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa právoplatne skončilo konanie. Námietky sťažovateľky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci smerujú proti napadnutému uzneseniu, ktorým boli zrušené rozhodnutia nižších súdov a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa názoru ústavného súdu v aktuálnom procesnom štádiu konania pred okresným súdom neprichádza do úvahy pri rešpektovaní čl. 127 ods. 1 ústavy uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže konanie o neplatnosť dobrovoľnej dražby bude ďalej prebiehať pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľka bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí najvyšší súd vyslovil pre nižšie súdy záväzný právny názor (§ 455 CSP). Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľkou spochybňovaný právny názor najvyššieho súdu sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude vec určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby právoplatne skončená. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti naznačovala, že namietat neplatnosť dražby mohla (a aj namietala) z dôvodu porušenia § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, ústavný súd uvádza, že táto otázka nebola predmetom posúdenia dovolacieho súdu, keďže vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu rozsahom a dôvodmi dovolania ani nemohla byť. Uvedený dôvod neplatnosti dražby sťažovateľka môže opäť uplatniť v konaní pred nižšími súdmi.

11. Za týchto okolností ústavný súd považoval túto časť ústavnej sťažnosti za predčasne podanú, čo uplatnením zásady *ratione temporis* zakladá dôvod na jej odmietnutie z dôvodu neprípustnosti. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom

súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Podmienkou je, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

13. Podľa názoru ústavného súdu k obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj to, aby účastník konania nebol vystavený účinkom pre neho nepriaznivého rozhodnutia mimoriadneho opravného súdu, ak neboli splnené ústavné a zákonom ustanovené predpoklady na to, aby opravný súd vo veci konal a rozhodoval. Ak takýto opravný súd koná a rozhoduje napriek tomu, že neboli splnené zákonom ustanovené predpoklady prípustnosti na jeho postup v opravnom konaní (čl. 46 ods. 4 ústavy a čl. 51 ods. 1 ústavy), a prelomí právoplatnosť napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, porušuje základné právo na súdnu ochranu toho účastníka, ktorý sa po rozhodnutí opravného súdu v takom prípade dostáva do nepriaznivejšej pozície, než v ktorej bol pred takým rozhodnutím opravného súdu. Porušenie princípov spravodlivého procesu spočíva preto v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa (II. ÚS 172/03).

14. Ústavný súd v ostatnom období viackrát vyslovil porušenie základných práv v dôsledku nadmerne formalistických prístupov najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho k posudzovaniu obsahu dovolaní sťažovateľov. Dôsledné napĺňanie požiadavky, aby najvyšší súd odmietol formalizmus pri rozhodovaní v dovolacom konaní (teda aby „nezatváral oči“ pred tým, čo je v dovolaní namietané), však nemôže dospieť do polohy opačného extrému, keď najvyšší súd v dovolaní „nájde“ aj kritiku, ktorú v ňom dovolateľ v skutočnosti nevyjadril. Ústavný súd už opakovane judikoval, že úlohou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho je pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku, ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc (I. ÚS 336/2019, III. ÚS 580/2021, III. ÚS 198/2022). Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (porov. tiež Hlušák, M. Glosa k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. 3. 2017 In. Súkromné právo 3/2017, s. 129; Gešková, K. Glosa k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 158/2017 – odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a/ako otázka zásadného právneho významu. In. Súkromné právo 4/2018, s. 170).

15. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP nemožno interpretovať a uplatňovať tak, že zakotvuje povinné obsahové náležitosti dovolania. Obligatórne náležitosti dovolania upravuje § 428 CSP, ktorý okrem iného ukladá dovolateľovi povinnosť uviesť v dovolaní dovolacie dôvody, teda „z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne“. Následne § 432 CSP vyžaduje vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 CSP, aby dovolateľ uviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a v čom

spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP dovolateľ obligatórne odôvodní „iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci“ (§ 432 ods. 1 CSP), bez ďalšej špecifikácie alternatívy dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP. Dotknutý dovolací dôvod dovolateľ zároveň obligatórne vymedzí tak, že „uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia“ (§ 432 ods. 2 CSP) (III. ÚS 76/2021). Túto povinnosť dovolateľ zjavne splnil, keď v dovolaní konkrétne uviedol právnu otázku a vysvetlil, prečo z jeho pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. V dovolaní okrem iného uviedol: „*Obidva rozsudky vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým uložili žalovanému č. 2 povinnosť, ktorú mu zákon neukladá. Dražba bola vyhlásená za neplatnú z dôvodu, že žalobcovi č. 2 nebola doručená notárska zápisnica o dražbe. Zákon č. 527/2002 Z.z. takúto povinnosť dražobníkovi neukladá, dražobník je povinný zápisnicu o dražbe v zmysle §-u 24 ods. 7 cit. zákona odoslať, čo žalovaný č. 2 splnil... Koncepcia §-u 24 ods. 7 zákona o dobrovoľných dražbách je postavená na odoslaní dražobnej zápisnice do 5 dní. Doručenie do 5 dní by bola nesplniteľná podmienka, pri ktorej by stačilo vyzdvihnúť zásielku neskôr a naplnila by sa podmienka porušenia tejto povinnosti. V tomto konajúce súdy nesprávne právne posúdili vec. Žalovanému č.2 nie je známe, že otázka §-u 24 ods. 7 zákona o dobrovoľných dražbách by bola riešená tak, že sa vyžaduje nie zákonom stanovené odoslanie, ale doručenie notárskej zápisnice o dražbe.*“

16. Ak sťažovateľka namieta absenciu príslušného ustanovenia CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné, v dotknutom dovolaní a tvrdí, že najvyšší súd si jeho prípustnosť vyvodil sám z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, tejto námietke nemožno priznať úspech. Najvyšší súd nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel prípustnosť dovolania dovolateľ (I. ÚS 51/2020). Bolo vecou aplikačného postupu dovolacieho súdu (ako vrcholnej inštancie všeobecného súdnictva na právne posúdenie vecí), aby sa zaoberal vlastnou rozhodovacou praxou, vyvodil záver o prípustnosti dovolania a v prípade pozitívneho záveru posúdil jeho dôvodnosť. Ak dovolací súd takto postupoval, dôsledkom tohto postupu nemôže byť porušenie označených práv sťažovateľky.

17. Z dovolania žalovaného 2 ústavný súd nezistil absenciu ani ďalších zákonom požadovaných náležitostí (§ 428 CSP), ich neurčitost' či nejednoznačnosť, ktoré by vzbudzovali pochybnosť o obsahu prejavenej vôle a o tom, kto ju navonok prejavil, keď dovolanie, ktoré „*podáva žalovaný č. 2*“ smeruje „*proti rozsudku KS Nitra 5Co 6/2020-363, doručenému dňa 08.06.2020*“, vec je označená spisovou značkou konania a uvedením sporových strán a pri žalovanom 2 je uvedený ako zástupca „*██████████ ██████████*“.

18. Vo vzťahu k splneniu osobitnej procesnej podmienky povinného právneho zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní, ktorá zahŕňa povinnosť spísania dovolania advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), ústavný súd nespochybňuje, že dovolanie bolo spísané 7. júna 2020 a dovolateľom predložené plnomocenstvo na zastupovanie vo veci dovolania je datované dňom 26. júna 2020. Ako však vyplýva z rozsudku krajského súdu, žalovaný 2 bol zastúpený advokátom už v základom konaní, pričom v plnomocenstve udelenom 22. mája 2019 (doručenom súdu 23. mája 2019) splnomocnil advokátsku kanceláriu aj na podávanie opravných prostriedkov. Plnomocenstvo udelené advokátovi, hoci nie je špecifikované na dovolacie konanie, ale výslovne sa v ňom uvádza, že splnomocniteľ zmocňuje splnomocnenca okrem iného i na „*podávanie opravných prostriedkov*“,

zodpovedá požiadavkám riadne udeleného plnomocenstva advokátovi i na zastupovanie v dovolacom konaní (II. ÚS 348/2020). Dovolací súd preto postupoval ústavne akceptovateľným spôsobom, keď v odôvodnení napadnutého uznesenia (v bode 8) konštatoval splnenie podmienok zastúpenia aj spisania dovolaní oboch dovolateľiek na to zákonom určenými osobami a svoj záver aj dostatočne odôvodnil.

19. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie napadnutým uznesením najvyššieho súdu neznamenal v okolnostiach posudzovanej veci porušenie označených práv sťažovateľky. Ústavná sťažnosť je preto v tejto časti zjavne neopodstatnená a bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

20. Odmietnutie ústavnej sťažnosti má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu